SVOBODA **СВОБОДА**

UKRAINIAN DAILY **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCIV. No. 221. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 18, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 18-го ЛИСТОПАДА 1987 Ч. 221. РІК XCIV.

Парафія у Пармі почала святкування Тисячоліття

Владика Антоній, духовенство і вівтарні прислужники після Ювілейної Літургії в соборі св. Володимира в Пармі.

Парма, Огайо. — В днях 24-го і 25-го жовтня ц.р., український православний собор св. Володимира розпочав тут святкування Тисячоліття із канонічною візитацією Владики Антонія із Бавнд Бруку Н. Дж. В суботу, 24-го жовтня, Владика Антоній зустрівся із парафіяльною молоддю та провів розмову про Тисячоліття. Перекуску після зустрічі влаштувала Українська Православна Ліга. Вечером причет собору відправив Вечірню, а опісля Сестрицтво св. Анни гостили віруючих кавою та печевом.

В неділю вранці походом священики, прислужники та вірні зустріли Владику Антонія. Із Владикою, відправляли Святу Літургію о. протопресвітер Степан Ганкевич, декан, о. протопресвітер Михайло Михайлюк, о. Іван Наконечний, настоятель всі з пречету собору, о. Юрій Сівко із парафії св. Тройці (Норт Роялтон) та о. Іван Бручок із парафії Успіння (Лорейн). Служило 18 вівтарних хлопців та молитовно співав хор під керівництвом Олега Махлая. Зворушливо було бачити велику кількість вірних, які приступили до Святого Причастя.

Після Літургії відбувся бенкет із участю 425 присутніх. У мистецькій програмі виступили: хор парафіяльної молоді, школа танку катедральний хор при супроводі бандуристів школи бандури — всі сили парафії Святого Володимира. Під час бенкетку священики та голови парафіяльних організацій передали святкові привіти та пожертви на парафіяльний проєкт Тисячоліття — 40 стіп широка мозаїка хрищення над передніми дверима собору. 40,000 дол. було пожертвовано під час бенкету на здвигнення мозаїки, яка коштуватиме понад 100,000 долярів.

Під час ювілейного року святковий комітет та комісія заплянували декілька імпрез та святкувань, які закінчуться посвяченням мозаїки осінню 1988 року.

КОНЦЕРТ УМІ

Ню Йорк. — Український Музичний Інститут Америки, нюйоркський Відділ, влаштовує тут в суботу, 21-го листопада ц.р., в залі школи Ашер Ліві, при 1-ій авеню, та 11-ій вул., о год. 7-ій вечора концерт алюмнів, учнів та друзів УМІ. Участь беруть: Марта Аєрбе — фортепіян, д-р Марта Мачай — фортепіян, Орест Гарасимчук — фортепіян, Ляриса Магун-Гурин — сопрано, Марта Волянська — сопрано, Михаїл Невмержицький — бас, Оксана Харук — сопрано. Фортепіяновий акомпаньямент Соня Шерег. Іван Колодій — музичний керівник і режисер. В програмі будуть виконані клясичні та популярні твори українських та світових композиторів.

25-ЛІТТЯ ПАРАФІЇ

Ню Йорк. — Українська православна церковна парафія Всіх Святих, при 206, 11-та вулиця, Схід, відзначає 25-ліття свого існування 3 цієї нагоди в неділю, 22-го листопада ц.р., буде відслужена Архиєрейська Служба Божа, яку очолить Владика Всеволод.

СУДДІ В ЄРУСАЛИМІ ВАГАЮТЬСЯ, ЧИ ДОПУСТИТИ ДО СВІДЧЕНЬ ПСИХОЛОГА

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН, тел.). — Тут у понеділок, 16-го листопада, на процесі Івана Дем'янюка, судді погодились вислухати голляндського психолога, експерта від пам'яти, але застереглись, що щойно після вислухання його рішать, чи він зможе свідчити тут і в яких рамках.

Оборонець І. Дем'янюка Йорам Шефтель представив Віллєма Альберта Ваґенара, 46-літнього професора і декана гуманістичних наук в університеті в Ляйдені, Голляндія, який є автором кількох праць з ділянки упізнавання осіб та нюансів пам'яти з перспективи часу, коли йдеться про ідентифікацію запідозрених злочинців. Він також свідчив на різних процесах. В.А. Ваґенар є жидівського роду.

Його приятелька Елізабет Лофтус із Сієтл, Вашінгтон ,є також на процесі, але невідомо чи буде свідчити. Вона у перерві консультувала Шефтеля і Ваґенара, а по полудні її не було в судовій залі. Як відомо, особам, які бажають свідчити, не дозволяється тут бути присутніми на залі до часу їх покликання до свідчень.

Проти допущення свідчень Ваґенара виступив прокуратор Міхаель Шакед, заявляючи, що свідчення психологів в Ізраїлі не практикується, а про свідчення свідків щодо впізнання рішають судді, які є експертами в тій ділянці переслухавши тисячі справ.

Але судді рішили дозволити Ваґенарові розказати що і як він думає вияснити тут, не вносячи покищо його заяв у протокол. Щойно після вислухання його вони вирішать що є допускаєме і в яких рамках він зможе свідчити.

В. Ваґенар фактично дав лекцію, дуже фахову, про прийняті на Заході форми упізнання підозрілих осіб з перспективи часу. Він постійно підкреслював уважливість, серйозність, об'єктивність і, зокрема, трудність, якими слід конфронтувати свідка і його пам'ять,

„Щоб перевірити кваліфікації математика, його не можна питати скільки є 2x2. Іспитування його мусить бути трудним для нього", — сказав Ваґенар, даючи приклад.

Це саме відноситься до свідків, які мають пізнати особу з фотоальбому. Передусім фотоальбоми повинні складатися із знімок подібних до себе осіб і включати тільки одну знімку запідозреного, а решта зовсім невинних осіб. Ідеальною є ситуація коли навіть слідчий не знає хто є запідозреною особою у фотоальбомі, бо тоді його опитування свідка є справді об'єктивними.

В. Ваґенар подав цілий рякд факторів у двох категоріях розпізнавання: 1. positive response bias і 2. specific bias. Він постійно підкреслював, що його обов'язком буде вказувати на науково підтверджені фактори, а рішення залишати суддям.

В. Ваґенар кількакратно покликався на справи Ф. Федоренка і Ф. Валюся, але судді не дуже радо сприймали ці пояснення, зокрема у випадку Ф. Валюся, бо тоді 11 уцілілих свідків помилились і ОСІ справу програло.

При кінці сесії В. Ваґенар говорив про епізодичну пам'ять, про семантичну пам'ять, біографічну пам'ять тощо. Він сказав, що його свідчення не будуть відноситись до уцілілих свідків, бо нема ще наукових праць в цій ділянці, але він може говорити про пам'ять підсудного.

Ваґенар мав продовжувати свої пояснення наступного дня.

Український Музей влаштовує фестиваль фільмів С. Новицького

Ню Йорк (УМ). — Фестиваль фільмів українського режисера-продюсера Славка Новицького відбудеться тут 20-го і 22-го листопада в Будинку Визвольного Фронту, при 136 Друга авеню, у залі на другому поверсі. Фестиваль організує Український Музей.

У п'ятницю, 20-го листопада в год. 6:30 вечора будуть показані такі українськомовні документальні фільми: „Щоб дзвони дзвонили" — про заснування осередку Української Православної Церкви у Савт Бавнд Бруку та спорудження церкви-пам'ятника св. Андрія Первозванного і „Шевченко у Вашінґтоні" П — про урочисте відкриття пам'ятника Шевченкові у столиці Америки.

У неділю, 22-го листопада, відбудеться два сеанси. В год. 1:30 по полудні будуть показані фільми: „Вівці в дереві" — про мистця Якова Гніздовського, короткий фільм „Чари літаючого паперового змія" і два документальні фільми: „Відгомін минулого" — про перших українських поселенців у Манітобі (Канада) та „За стерном долі" — про українців у ЗСА, диктор — артист Джек Пеленс.

У неділю, ввечорі в год. 5:30 буде показано два фільми: „Безсмертний образ — про скульптора Леоніда Молодожанина і „Жнива розпачу" — документальний фільм про голод в Україні в 1932-33 роках.

Український Музей запрошує громадянство використати нагоду подивитися на фільми видатного українського режисера-продюсера, який здобув світову славу.

С. Новицький буде присутній на всіх сеансах і після кожного фільму буде відповідати на запити з авдиторії.

Кінофестиваль є частково фінансований Нюйоркською стейтовою радою мистецтв.

Вступ 5 дол. за один сеанс 12 дол. за всі три сеанси. Члени музею, пред'явивши членські квитки дістають 10% знижки. Додаткову інформацію можна дістати телефоном (212) 228-0110.

Республіканці домагаються вияснення від Дж. Райта

Вашінґтон. — Сенатор Джан МекКейн, республіканець з Арізони, а також багато інших республіканців в Сенаті і Палаті Репрезентантів, вважають зустріч спікера Палати Репрезентатів Джіма Райта, демократа з Тексасу, з прокомуністичним диктатором Нікараґуа Даніелем Ортеґою Сааведрою, „нечуваною досі поведінкою", демократа такої ранґи, який взяв на себе функцію посередника у переговорах між марксистським урядом сандіністів і представниками борців за свободу в Нікараґуа. Ніхто не уповноважнював Дж. Райта встрявати у справи закордонної політики, бо це домена Білого Дому і Державного департаменту, кажуть республіканські політики і домагаються від Дж. Райта пояснення його поведінки в цій справі.

Діючи під тиском республіканських законодавців і консервативної преси, Дж. Райт, рятуючи престиж свого уряду, який він займає в Палаті Репрезентантів заявив, що він не вважає себе посередником між урядом ЗСА і сандіністами, а тільки „консультантом", хоч не вияснив хто уповноважнював його займатися тією „консультативною" роботою.

Деякі консервативні коментатори і політичні спостерігачі у зв'язку з останніми залицями демократів до сандіністів кажуть, що це, мовляв, „частина їхньої закордонної угодницької політики" напередодні президентських виборів, які, як відомо, відбудуться в ЗСА в листопаді наступного року І дійсно „ручкуванням" з Д. Ортеґою і сандіністами займалися у Вашінґтоні, а також в Манаґуа інші видатні демократи, серед них на передове місце вибивається сенатор Кристофер Дадд з Коннектикат та інші.

Для оправдання Дж. Райт сказав кореспондентам, що він зустрічався також з чотирма представниками борців за свободу контрас і з примасом Нікараґуа кардиналом Міґуелем Обандо і Браво, який, на прохання Д. Ортеґи погодився бути офіційним посередником між сандіністами і борцями за волю.

В кінці минулого тижня, Д. Ортеґа, будучи у Вашінґтоні на сесії Організації американських держав, заявляв кореспондентам, що він передав кардиналові „пропозиції про припинення боїв і завішення зброї", які включають 11 пунктів, але коли кореспонденти домагались від нього пояснення він відмовився від всяких коментарів. В інтерв'ю, яке Ортеґа дав кореспондентові телестанції Ен-Бі-Сі, говориться, що „мої пропозиції напевно доведуть до замирення".

Цілком іншу думку в тій справі, висловив один з лідерів повстанців Альфредо Сезар, який заявив, що він не розуміє, як може дійти до замирення з ленінською партією і диктаторським урядом з демократичними силами. Також про Дж. Райта існує опінія, що не можна нічого доброго очікувати від людини, яка свого часу писала вибачливого листа до Д. Ортеґи за політику президента Роналда Реґена і прирікала, що допоможе сандіністам.

Політичні кола звертають увагу, що до 7-го листопада Д. Ортеґа повинен був увести чимало демократичних програм у своїй країні. Нічого з цього не сталося, але Дж. Райт й далі підтримує промосковських сандіністів, незважаючи на те, що в розмові з ним Ортеґа називав повстанців „бандитами" і погрожував зменшити куці права для несандіністів. Речник Білого Дому Мартін Фіцвотер назвав виступ Д. Ортеґи „суцільною пропаґандою", а Дж. Райт взагалі не реаґував на виступ „маленького диктатора перед журналістами. В кожному разі між Білим Домом, Державним департаментом і Дж. Рейґеном існує конфлікт.

ЗУСТРІЧ НА ВЕРШИНАХ МОЖЕ БУТИ ВІДКЛАДЕНА

Женева, Швайцарія. — З поінформованих кіл у Женеві, які ведуть там переговори у справі редукції стратегічної нуклеарної зброї і відтягнення ракет середнього і близького засягу з Центральної, Східньої і Західньої Европи стало відомо, що плянована на 7-го грудня ц.р. третя зустріч на вершинах між президентом Роналдом Реґеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим, може бути відкладена на пізніший час, якщо учасники переговорів, а особливо головам делеґацій, не вдасться полагодити своєчасно усіх деталів договору, який мавби бути підписаний у Вашінґтоні під час згаданої зустрічі.

Голова американської делеґації вашінґтонський адвокат Мекс Кемпелман і совєтський заступник міністра закордонних справ Юлій А. Воронцов намагаються приспішити переговори і у зв'язку з деякими трудноцами, видами ракет, інспекцією тощо, розмовляли у понеділок, 16-го листопада в чотири очі, а також вечорами, щоб знайти вихід із трудного становища, бо росіяни відмовляються покищо від передання пляну розміщення своїх ракет іншого типу, які не будуть охоплені договором, але натомість вимагають такого пляну від американців.

Обидва відповідальні делеґати говорять про „поступ" у переговорах і роблять враження перед представниками засобів масової інформації, що все в порядку. Ю. Воронцов відповідаючи на питання кореспондентів чи договір буде готовий до 7-го грудня відповів, що він навіть не сумнівається в цьому. Однак до часу поки не буде розв'язана справа розміщення совєтських ракет і устійнення, які типи підлягають, а які ні під договір, що його мають підписати Р. Реґен і М. Ґорбачов, делеґації не можуть переходити до інших також важливих справ, наприклад перевірки обома договірними сторонами чи СССР і ЗСА дотримуватимуться постанов договору і відтягнули та знищили ті типи ракет, які, згідно з договором, мали бути знищеними.

З огляду на труднощі, які можуть бути розв'язаними тільки на вищому рівні, а не на звичайних сесіях, М. Кемпелман запропонував делеґатам займатись вміжчасі справами ракет близького засягу.

У Вашінґтоні представники Білого Дому і Державного департаменту заявили одночасно, що, не зважаючи на деякі труднощі в Женеві, вони не думають, що треба буде пересувати зустріч на вершинах, але деякі близькі співробітники президента Р. Реґена висловили думку, чи не прийдеться Президентові ЗСА і генеральному секретареві ЦК КПСС відкласти зустріч на пізніший час, замість ризикувати підписанням недокладного договору, який, до речі, може бути відкинений Сенатом ЗСА, якщо він не відповідатиме інтересам Америки, — заявляють вже сьогодні деякі сенатори.

Ю. Воронцов має ще заплянований зустріч із заступником державного секретаря ЗСА Майкелом Армакостом. Під час розмови мали б бути порушені також так звані реґіональні проблеми, наприклад, справи Афганістану, Перської затоки, Камбоджі тощо. Крім того, — кажуть політичні спостерігачі, — росіяни люблять заскакувати американців своїми пропозиціями і тому кінцевий тиждень переговорів в листопаді в Женеві може бути конструктивний.

XVIII *Крайовий пластовий з'їзд переобрав головою І. Сохана*

Союзівка (О.К.). — серед прегарної осінньої погоди, з'їхалися з усіх-усюдів пластуни на суботу і неділю, 24-го і 25-го жовтня ц.р., щоб традиційно відбути на цій оселі УНСоюзу свій XVIII Крайовий З'їзд.

Понад 200 делеґатів взяло активну участь в нарадах, які проходили впродовж цілого дня в суботу, аж до пізньої ночі та продовжувались в неділю до пополудня.

Після незвичайно справної і скорої реєстрації, наради з'їзду розпочалися в суботу о год. 10-ій ранку і відкрив їх перший заступник голови КПС пл. сен. Олесь Лабунька, який відповідав за переведення того з'їзду. Святочне відкриття завершилося відчитанням довгої черги членів Пласту, що у двох останніх роках відійшли на Вічну Ватру. Цей сумний обов'язок сповнив голова пл. сен. Ігор Сохан, а учасники з'їзду однохвилинною мовчанкою згадали своїх друзів.

В дальшому обрана одноголосно Президія з'їзду, пл. сен. Юрій Савицький —предсідник, пл. сен. Оксана Стиранка і пл. сен. Володимир Базарко — заступники і ст. пл. Лідія Ткачук і Нестор Воронка — секретарі, зайняли місця і предсідник, подякувавши за вибір, перевів схвалення порядку і правильників нарад та попросив до привітального слова Начального Пластуна пл. сен. Юрія Старосольського.

Президія XVIII Крайого Пластового З'їзду (зліва): пл. сен. Ю. Савицький, предсідник, пл. сен. О. Стиранка, пл. сен. В. Базарко.

Начальний Пластун тепло привітав усіх делеґатів

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

В СУБОТУ, 14-ГО ЛИСТОПАДА, з Парижу до Москви прибув літаком 49-річний Рудольф Нурєєв, головний балетмайстер Паризької опери, який в 1961 році вибрав свободу і з того часу не був в СССР, хоч там залишилась його мати й інші члени родини. Напередодні виїзду до СССР Нурєєв дав інтерв'ю французьким журналістам, під час якого він повідомив, що совєтський уряд дозволив йому на відвідини Москви і зустрічі з мамою. „Вона стара, хвора жінка. Ми давно мріяли зустрінутись ще перед її смертю", — заявив балетмайстер кореспондентам, подякувавши совєтським властям і тим французам, які старалися про отримання візи для нього. З Москви Нурєєв поїде до Уфи, де живе його мати. Р. Нурєєв увійшов в склад Кіровського театру опери і балету в 1958 році, а вже в 1961 році, будучи на гастролях у Франції, вибрав свободу, і стан неповоротцем.

ДЕЯКІ СОВЄТСЬКІ ГАЗЕТИ, наприклад, „Комсомольская Правда" з минулої середи, 11-го листопада, починають обережно натякати на неполагоджену справу психіятричних заведень, які використовуються державними органами безпеки (КҐБ) для політичних цілей. Газета наводить приклад робітниці, яка працювала в ленінґрадській фабриці, не була дисиденткою, не займалась політикою, не займалась аґітацією чи пропаґандою проти теперішнього режиму. Вона тільки вперто й послідовно критикувала директора фабрики і за це її примістили в психіятричній клиниці з діягнозою „шизофренія". Очевидно, совєтська преса не згадує про перебування багатьох дисидентів у психіятричних заведеннях, але натякає, що справу надуживання промовчували урядові кола на протязі довгих років.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс повідомляє з Манілі у Філіппінах, що тамошній уряд дав дозвіл на створення добровольчих відділів для боротьби з комуністичними партизанами, які в цьому році вбили тільки у самій столиці 130 поліціянтів і військовиків. Добровольчі відділи назвали свою ціль „хрестоносним походом за мир і демократію". Досі в околиці Манілі зголосилося вже понад 3,000 добровольців, але їхнє число буде збільшуватись. У цілій країні існує біля 200 подібних формацій базованих на добровільній базі, які отримують повну допомогу від центрального уряду і, очевидно, зброю амуніцію і військовий виряд.

УРЯД КОМУНІСТИЧНОЇ Чехо-Словаччини заповів, що він незабаром значно полегшить еміґраційний закон і громадяни тієї країни зможуть без всяких труднощів виїжджати з Чехо-Словаччини до інших країн, включно із Західньою Европою і повертатись назад на батьківщину, якщо за час свого перебування на Заході не будуть діяти на шкоду своєї країни. Уряд прийняв також рішення, що громадяни Чехо-Словаччини можуть від 15-го листопада ц.р., хоронити свої ощадності і коштовності вдома, або здавати їх на конто в банк. Досі усі ощадності і вартісні речі громадяни мусіли здавати до ощадностевих державних кас. Такі ж, або подібні заходи і полегшення поробили інші сателітні країни Східньої Европи.

В АМЕРИЦІ

МАЙКЕР ДІВЕР колишній заступник шефа персоналу президента Роналда Реґена, який вже вдруге дістав болючу атаку ниркових каменів під час того, як над ним відбувається суд за неправдиві свідчення, був забраний до лікарні де перейшов операцію. З огляду на це друге з черги захворіння, суддя Томас Джексон зарядив перерву в процесі на неозначений час.

З ОГЛЯДУ НА ЧАСТІ вбивства водіїв таксівок у Ню Йорку, поліція заявила, що буде перевіряти таксівки тільки для того, щоб запобігти вбивствам. Начальник нюйоркської поліції Бенджамін Ворд заявив, що ці перевірки є частиною ширшої програми для зменшення злочинства в місті між год. 4-ою по полудні та 8-ою ранку. Незважаючи на цей новий крок, водії таксівок, не є вдоволені, бо уважають, що ці заходи не є вистачальні.

У ВНУТРІШНІХ КОЛАХ американської дипломатичної служби є деяке занепокоєння — Дипломати зі стажем та досвідом непевні за свою майбутність, починають розглядатися за іншими можливостями праці. Бюджетові проблеми спонукали Державний департамент до застанови над ліквідацією 1,200 позицій та закриття кількох консулятів і амбасад. З огляду на це, моральний стан у Державному департаменті є на найнижчому рівні від 1950-их років і державний секретар Джордж Шулц складає вину на Конґрес за гостре зменшення пропонованого бюджету для Державного департаменту.

УРЯДОВЦІ АДМІНІСТРАЦІЇ президента Роналда Реґена заявили, що ЗСА прийняло запропоновану Совєтським Союзом інспекцію кількох застарілих радарів. Цю пропозицію передано Секретареві Державного департаменту Джорджові Шулцові, коли він відвідував Совєтський Союз минулого місяця. З уваги на те, що багато цивільних та військових урядників Пентаґону задивляються скептично на цю пропозицію, її проголошено щойно тепер. ЗСА та СССР ще мають випрацювати плян такої перевірки, сказали речники уряду.

У НЕДІЛЮ, 15-ГО ЛИСТОПАДА ц.р., у східній частині стейту Тексас торнада наробили великої шкоди, вбиваючи семеро людей та покалічивши більше як 57 осіб. Територія що нею проходили торнада, була більше як 200 миль, а ширина торнада сягала пів милі й в тому засягу „знищення було суцільне" як висловився посадник Віліям Бродус з Колдвелл.

КОЛИШНІЙ СПІКЕР ПАЛАТИ Репрезентантів Томас О'Нілл вже кілька днів перебував у вашінґтонській лікарні, а у неділю, 15-го листопада, перевезено його до бостонської лікарні. Згідно з речником цього шпиталя, Т. О'Нілл за кілька днів перейде операцію прямої кишки, бо є підозріння пістряка.

КОЛИШНІЙ ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Александер М. Гейґ на пресовій конференції в Орляндо на Фльориді, куди він прибув на республіканський стейтовий збір, заявив, що Маріо Квомо, нюйоркський губернатор, в останній хвилині буде кандидатом на президента ЗСА від демократів. Гейґ передбачає, що це буде дуже вміле політичне потягнення зі сторони демократів, а Квомо зокрема, і дораджує республіканцям бути готовими на це.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian daily
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Конечність компромісу

Коли президент Реґен проголосив у понеділок, 11-го листопада, що його третім з черги кандидатом на члена верховного Суду є суддя Апеляційного Суду в каліфорнії Ентоні Кеннеді, він між іншим сказав буквально таке „...Досвід останніх кількох місяців зробив нас трохи мудрішими..." Який досвід зробив Президента „мудрішим"? Реґен, консервативний республіканець, злегковажив собі факт, що демократи здобули в останніх виборах більшість також у Сенаті і поводився так, наче ніщо не змінилося. І зазнав у зустрічі з реальною зміною прикрих поразок. Скориставши із зречення одного члена Верховного суду, Луїса Павела, (члени Верховного Суду зберігають цей пост до своєї смерти) призначив на кандидата крайового республіканського консерватиста, який мав правничі кваліфікації, але був для демократичної більшости в Сенаті червоною плахтою, як консерватист. У голосуванні на пленумі Сенату відкинули його кандидатуру 58-ма голосами проти 42-ох.

Не зважаючи на цю свою поразку Реґен призначив наступного кандидата в особі Даґласа Ґінсбурґа, припускаючи, що Ґінсбурґ, як жид, не матиме опозиції з боку ліберальних демократів. Проте Ґінсбурґа навіть не переслухували на сенатській правничій комісії, бо інвестиґаційні репортери винюхали, що Ґінсбурґ ще як студент і після того, як професор права, курив маріхуану і він до цього признався. Учинився скандал, бо 1) генеральний прокуратор, Едвін Міз, який палко поручав Президентові Ґінсбурґа, не доручив був підлеглому йому апаратові ФБІ докладно перевірити минуле Ґінсбурґа і 2) сам Реґен та ще більше його дружина Ненсі особисто заанґажовані в кампанії проти наркотиків. Ґінсбурґ зрозумів, що опинився в ситуації без виходу і зрікся кандидатури. Це була друга лекція для Реґена, що зробила його мудрішим.

Історія з кандидатами до Верховного Суду — це тільки один із перелічених прикладів, що в політиці обов'язує чинник компромісу. Без компромісу немає гармонії у подружжі, в громаді, в міжнародних відносинах. Треба зберігати принципи, з яких не вільно поступатися. У застосуванні до української проблематики — не вільно йти на будь-який компроміс у принципі вимоги суверенної ні від кого незалежної народоправної держави. Але в усіх інших справах компроміс не принижує, а навпаки — доказує політичну мудрість і зрілість. Маючи щорічний велетенський дефіцит державного бюджету і торговельного балансу, не можна було далі вимагати попередніх сум на бюджет оборони та вимагати від опанованого демократами Конґресу, щоби демократи не підвищували податків, редукували видатки на будову нових доріг, на шкільництво, на допомогу шпиталям, на всі ці цілі, які таки народові потрібні.

Відкидаючи компроміс із демократичним Конґресом у справі бюджету і закордонної торговельної політики, Реґен дочекався 25-го жовтня ц.р. „чорного понеділка" на нюйоркській біржі, на якій зчинилася паніка, що її відгуки відбилися на всіх біржах світу. І треба було публічного виступу Реґена через радіо-телевізію, щоби заспокоїти широкі кола громадянства та зокрема світ бізнесменів, що економіка Америки здорова та що він, Реґен, разом з конґресменами виготують новий державний бюджет із скороченням видатків на яких 30 більйонів дол. Для цього треба договоритися з демократичним Конґресом за спільним столом.

Нам, українським людям, ще далеко до цієї політичної зрілості и мудрості, що її мають члени державної верхівки в ЗСА, Англії, Франції, Західній Німеччині чи Японії і тому у нас нема зрозуміння, що компроміс є обов'язковою, незаступною, прикрою але неминучою частиною здорової політики. І тому у нас ще недавно були три державні центри за кордоном, що їх представники їздили до Вашинґтону й представлялись, як авторитетні репрезентанти України. І є по нинішній день два репрезентаційні центри українців в Америці, які при добрій волі з обох сторін могли б погодитися і об'єднатися впродовж півгодини. Очевидно, що нас не доволі шанують так, як треба би, бо такими внутрішніми суперечками компромітуємо себе в очах американців, державної верхівки і всіх, що цікавляться „етнічними" групами.

Треба подивляти мужність американського Президента, який публічно признається, що робив помилки і що „змудрів" після невдач

Іван Боднарук

ПЕРЕМОГА ДУХА

Як довго ми, як народ, будемо приносити великі жертви для загального добра, так довго буде перед нами стелитися шлях великого майбутнього. Може, ми самі того кращого завтра не діждемо, але прийде воно напевно для прийдешніх поколінь. Найтрагічніший час у нашій історії — це час мертвого спокою, коли ми по-рабськи віддавали своє життя за життєві інтереси окупантів. Оцінюючи події з того становища, мусимо ствердити, що наші Визвольні Змагання 1917-1921 років — це найсвітліша сторінка в нашій новітній історії, бо тоді наш народ відчув не тільки смак, але й невгасиму спрагу Волі.

Дня 3-го листопада 1921 року розпочався II-ий зимовий похід вояків УНР, який закінчився поразкою і розстрілом 359 воїнів під Базаром на Волині 21-го листопада. Базарська трагедія була однією ланкою у безконечному ланцюгу жертв, що їх наш народ і досі складає, обороняючи християнську й европейську цивілізацію від московського большевизму. Сумна це з одного боку подія в нашій історії, але з другого боку вона світла, бо дає нам сьогодні право гордо дивитися в очі Заходу, який щойно тепер починає прозрівати й позбуватися большевицького чаду.

Дня 21-го листопада 1921 року на полях біля містечка Базару московські загарбники з наказу Леніна вбили після тортур 359 полонених українських вояків-борців за незалежність України. Минає саме цього року 66 років від того часу.

І відтоді українці, зокрема українська молодь, відзначують щороку Крути й Базар як вічно горіючі смолоскипи нації, що бореться і не здається. Багато вже поетів і мистців увіковічнило у своїх творах Базарську трагедію. Артист-маляр Леонід Перфецький намалював картину „Останні набої", на якій зобразив трагедію новітнього героїчного козацтва, що воліло вмерти, ніж зрадити Україну. Базар... З назвою цього містечка зв'язана героїчна кривава подія з часів наших визвольних змагань. Листопад 1921 року... Погана дощова осінь, уже навіть із сніговіями й морозами. У той несприятливий час із польських таборів інтернованих вояків 1,200 вояків і старшин перейшли кордон СССР, щоб у запіллі ворога продовжувати боротьбу за волю Рідного Краю. Серед кривавих боїв вони пробивалися крізь снігову хуртовину й совєтські залоги до Києва. Але вороже коло замкнуло групу повстанців у селі Малі Міньки. Приблизно 500 вояків і старшин большевики оточили та взяли в полон. Замкнули їх у церкві й почали катувати. Вимоги катів видати своїх старшин герої не виконали. Частині полонених удалось втекти, але 359 вояків ворог після нелюдських катувань розстріляв.

Зимовий похід і смерть героїв Базару показали закордонним кабінетним політикам, що жива справа української нації не може бути вирішена штучними договорами й що український нарід не примирився з московською окупацією. Козаки армії УНР, які устами козака Щербака проголосили, що краще загинути, ніж піти на службу ворогові — це голос революційної настанови українського народу, яка в час Другої світової війни задокументувалася створенням УПА й Української Дивізії. Другий Зимовий Похід Армії УНР — це останній великий збройний чин із часів п'ятирічної визвольної війни нашого народу за збереження своєї суверенної держави, зродженої в огні й крові Української Революції 1917 року. Майже чотири роки після бою під Крутами збройні сили України вели нерівну боротьбу проти імперіялістичного аґресора з півночі, що, одягнувши червоні шати, рятував імперію Романових перед кінцевим розвалом. Крути започаткували оборонну війну, а Базар замкнув той період, щоб відкрити нову добу, добу всенародних повстань, які тривали до кінця 1923 року. Базар завершив реґулярну війну армії УНР, залишаючи черговим поколінням леґенду про непоборний Дух України. Наука Базару буде завжди для нас актуальною: ніколи український нарід не визволиться з московської неволі й не відбудує своєї держави без достатньої збройної сили. Тому всякі орієнтації на мирне визволення, на еволюцію завойовника, який нібито сам добровільно забереться колись із наших земель, орієнтацію на зовнішню інтервенцію буде завжди загибеллю.

Згадуючи сьогодні героїв трагедії Базару в роковини їхньої смерти, ми чуємо з-за могил слова козака Щербака: „Ми знаємо, що нас жде, і ми не боїмося смерти. Але до вас служити не підемо!" Ці слова в сьогоднішніх умовинах набирають значення своєрідного заповіту. Виконуючи цей заповіт, український нарід уже майже 70 років веде нерівний бій із большевизмом. Козак Щербак стає для нас символічною постаттю: в ній уособлена кривава боротьба України з варварською азіятською Москвою. Дожидаючи тієї хвилини, коли західній світ стане до вирішального бою з московським комунізмом, ми віримо, що слова Щербака стануть незабаром голосом національного сумління та гаслом до боротьби.

Колись одного сірого листопадового ранку на місці затоптаної могили, що схоронила кості 359-ти героїв Базару, стануть непроглядні маси народу. Може, це буде курган, що пригадуватиме Україні і світові день 21-го листопада 1921 року, а може на цьому місці, де спочили лицарі Базару, стане величний пам'ятник Щербакові і його товаришам. А цей день прийде колись. А поки це станеться, вшануймо спогадом пам'ять поляглих 359 вояків, учасників II-го Зимового Походу! Ми перед вами, Лицарі Базару, в річницю вашої смерти від-

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Так і полонить Гуцалюків колір

Воно приємно ствердити, що творчістю своєю Любослав Гуцалюк і далі не знуджується, не проїдається нюйоркській публіці. Ще раз можна було переконатись, що він не перестав бути модним мистцем-малярем для нашого громадянства. Бож коли з відкриттям мистецького сезону 18-го жовтня у залі ОМУА де виставлено було 35 картин, заповнила вщерть публіка, то це вже саме свідчить про невгасаючу актуальність Гуцалюкового пензля.

Сам Гуцалюк уважає, що немалу ролю притягаючого чинника в його працях грає переважно „французька", точніше „паризька" урбаністична, а далі хоч би „закордонна" чи „европейська" тематика. Я знаю із довголітніх розмов-дискусій з любителями мистецтва, що це маловажне. Бож дехто купує його картини, не потрапляючи прочитати заголовок під малюнком (не всі ж вивчали французьку мову, не всі були у Франції). А сам же автор картин бідкається знову, що не може перекласти назв місцевостей на українську мову. Проте люди перекладають таки. Далі щодо цінности праць Гуцалюка, то і стиль його тонкий, стрімких вертикальних ліній не є принадою для більшости покупців. Проте, однак, люди радо купують картини Гуцалюка. Так, купують, бо кольористика його пульсує не штучним, а справжнім життям, щирою безпосередністю переконливости, наснагою чутливої мистецької душі. Його рішучі мазки, це спалахи почувань, інтенсивне пережиття краси в серці, що завершується суцвіттям зворушливої, часто незабутньої барвистости.

Гуцалюк осягнувши індивідуальний, мистецький рівень, творить від довшого часу, своїм відомим стилем все нові і нові, переважно олійні картини. Він продуктивний і систематичний, а це треба доцінювати. Ось хоч би в Ню Йорку, щопівтора чи два роки він дає свою власну виставку, яка втішається численним учасництвом відвідувачів. На цій виставі майже всі праці були з 1987 року. Кілька приємних мініятюр можна було теж завважити тут і пригадати собі екзотику „золотого гомону" його давніших золотоколірних полотен.

Не зважаючи на існування популярного „de gustibus" у мистецтві, загал людей сприймає враження і красу малярського твору досить однаково і на гарну картину знайдеться зразу більше, як один покупець. Візьмім саме Гуцалюкову „Рибну пристань уранці" в зовсім стишеній синьо-сірій тонації, що привернула до себе пильнішу увагу багатьох своїм оригінальним кольоритом і настроєм. Тут покупці знайшлись негайно. Так було і з деякими іншими працями вже в типово Гуцалюківському стилі, сповненому яскравішої гармонії барв („Розквітлий сад", „Фреґати" й ін.)

Однак не можна надивуватись удосталь — може на цій виставці воно впадало в око більше, як на попередніх — що деякі інші, досконалі, навіть прекрасні картини, глядачі чомусь обминали і не спішились купувати аж до самого закінчення виставки. Не переконувало і те, що вони були розвішені на важливіших, центральних місцях. Це дійсно психологічна заковика. Очевидно, що це буває і на виставках інших мистців.

Ось наприклад, такі кар-

(Закінчення на стор. 4)

О. Процюк

ПЕРЕД V КОНҐРЕСОМ СФУЖО

II.

У нас, на жаль, є переконання, що в наших організаціях ми повинні виключно цікавитися „нашою проблематикою", а решту залишити „американкам", чи „бразилійкам", бо це „їхня справа." А тих „їхніх справ" багато: починаючи від атомової енерґії, кінчаючи на місцевих виборах. Допомога бідним і бездомним. Проституція і експлуатація дітей. Проґрес і розвиток... Затримаймося на хвилину над питанням проґресу: він іде такими швидкими темпами, що людський мозок не раз не може їм подужати. Ледве на світі є декілька мозків, які за допомогою комп'юторів рядять світом. Їм в допомогу стають різні люди — інтеліґентні і менш інтеліґентні, комерсанти і бюрократи. Висліди не дають на себе довго чекати, хоча б згадати про Чорнобиль. Згадаймо теж і про генетичні маніпуляції людським плодом; наразі перестрашує нас комерція тим „матеріялом". Безперечно, обмежена медична користь і терапія може бути благодаттю, але хто контролює цей процес. Держава? Спільнота? Що буде далі? Материнство по сумісництві, штучні запліднення, це теж питання модерного життя. Як вони вливають на нас, на спільноту серед якої ми живемо, на родину. На жаль, проґрес не йде впарі з розвитком культури і етики людини. Якраз за цей культурний і етичний розвиток сьогоднішньої людини до великої міри відповідає жінка — не тільки як мати, але як жінка — вчена, жінка політик, жінка громадянка... Чи маємо ці питання проґресу і розвитку залишити „іншим"? А як так, то кому: американкам, англійкам, австралійкам? Адже це ж ми, от ці „американки", „австралійки". Але ще й в додаток обдаровані шляхетною душею, культурою і етикою тисячоліть.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій взяла активну участь у трьох жіночих меґаконференціях, що їх влаштували міжнародні жіночі організації що мають дорадчий голос в Об'єднаних Націях, т. зв. НҐО (нон ґоверментал орґанізейшенс), у цьому числі і Світовий Рух Матерів, якого Світова Федерація є членом. Ці конференції — форуми відбувалися поруч конференцій Об'єднаних Націй у Мехіко у 1975 році, у Копенгаґені у 1980 році і у Найробі (Кенії) у 1985 році. Вони були організовані з нагоди Жіночої Декади Зрівняння у Правах, Розвитку і Миру. Коли Мехіканська Конференція випрацювала підставовий плян праці, з яким багато країн світу не погоджувалися, поправки внесено у Копенгаґені і відтак по довгих торгах, в останній день конференції 26-го липня 1985 року о год. 4-ій ранку узгіднений плян праці однозгідно підписали усі делеґати. Запекла боротьба за кожне слово, довжезні промови, торги все це загрожувало успішному закінченню Конференції і Декади. Так, що коли врешті підписано цей документ усі делеґати, немов діти, вилися на вулиці Найробі, танцюючи і співаючи. Відпруження майже рівнялося напрузі, яка панувала через кілька останніх днів нарад.

І ми, представниці Світового Руху Матерів, брали участь у цьому радісному моменті, переваги жіночого духа, жіночого „я", яке довело до підписання одного пляну праці для усіх жінок світу. Плян праці — широкий і кожний може вибрати собі з нього те, що йому найбільше потрібне. У ньому говориться про усі ділянки жіночого життя — родину, освіту, старших і молодших жінок, про жінку-хлібороба, про жінки і діти у час національної катастрофи або війни, про її економічні, соціяльні і національні права. Про проблеми, які заторкають жінку третього світу. Багато проблем — це питання, які існують у багатьох країнах отже це дає можливість жінкам різних національностей працювати разом, творити мережу співпраці...

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій та її складові організації теж набирали досвіду протягом усіх трьох меґаконференцій. Коли у Мехіко багато уваги присвячено демонстраціям і декляративним виступам, то уже у Найробі ми вступили із спільно організованими — із Світовим Рухом Матерів — робітнями, які дали нам змогу внести до Конференції Декади Об'єднаних Націй у Найробі три резолюції-постанови: у справі миру, про який не може бути мови так довго, як довго немає пошанування прав людини в усіх ділянках її життя: національній, політичній, економічній, культурній і релігійній; друга постанова відноситься до відокремлення дітей від батьків у час війни чи національної катастрофи — тут постанова заперечувала переселювання дітей до країн їм чужих національно і культурно, в яких вони залишаються часто безповоротно. Третя постанова відносилася до жіночих організацій — творених, підтримуваних і ведених державними чинниками, бо у них жінка не вчиться самостійного думання, що є першою умовою розвитку. Усі три постанови є зареєстровані в Об'єднаних Націях (А/КОНФ 116/53). Тут потрібно зазначити, що багато народів має подібні проблеми, але постанова відносно жіночих організацій є унікальна.

У попередніх рядках ми згадали, що плян праці Жіночої Декади є широкий. З пропробленої роботи треба звітувати. Нам потрібно твердих статичних показників, яких дуже трудно добути від наших організацій. Ми вдоволяємося фактом що робота була зроблена. Її закінчено загальним звітом. Який вислід, скільки вкладено у неї праці, чи економічно це оплатилося

(Закінчення на стор. 3)

Віра Вовк

Митрополит Андрей Шептицький

(Львівський собор Св. Юра)

Високий кедре духу, мудрий мужу,
Хто розпростер над нами добрі руки
У вовчий час ненависти та стужі.

Громнице людолюбної науки,
Узоре понадземної принуки!
Ти до слідів Христа дороговказе,

Твій зір глибоковимірний без скази
Вдивляється в грядущі покоління,
Де братська мисль — без скверни й без образи.

Ти передав нам вартості нетлінні
В обряді та золотоустій мові
І звичаях прабатьківських корінних.

Вже юрських дзвонів — стишена розмова,
Спустошена мистецька ґалерея,
Вже розплилися хвилі Твого слова.

Твій хрест нагрудний, знак архиєрея,
Вже продано на ринку під полою,
І вже не сходиш на амвон зорею.

Але живе Твій дух. І хоч імлою
Покрите людство, сяєш, богословий,
І колеш душу совісти іглою,

Щоб рідні ми були не тільки з крови,
А в ревності й жертовності ми стали
Під омофор небесної Покрови,

Покинувши підніжки й п'єдестали.

(З містерії „Іконостас України")

Марійка Гельбіґ

УКРАЇНСЬКА ЮҐОСЛАВІЯ У ПІДГОТОВІ ДО ЮВІЛЕЮ ТИСЯЧОЛІТТЯ

II.

У четвер, раненько, вирушили ми до Нового Саду. Подорозі відвідуємо парохію о. Адама Гнатюка в Інджії. Скромна будова віддзеркалює незаможність громади, яка нараховує 300 родин. У отця — четверо дітей... два хлопці у Римі в малій семінарії. Отець недавно прибув до парохії. Оповідає про труднощі: вісімнадцять пар без церковного шлюбу, 14-15 літні діти без першого Святого Причастя. Крім пастирських обов'язків треба допрацьовувати, щоб утримати родину. Отець має 36 пнів-уліїв бджіл і так медом вирівнює свої борги. Входимо до церкви. Наша українська вишивка на всіх іконах, хоругвах. Отець Дацько звертає увагу на портрет Митрополита Андрея Шептицького на іконостасі — доказ пошани народу і невмируща пам'ять про цього Велетня із Святоюрської гори. Позначуємо дату святкувань на 17-те липня (тиждень по римських святкуванням). Тепер саме будується український парохіяльний центр і монастир Сестер Василіянок в Прняворі — ідеальна нагода відсвяткувати і при цій нагоді поблагословити цей духовний осередок.

Довкола у цій околиці мало чується розговірної української мови. Це саме відчула я в Новому Саді, де парохом є о. Роман Мізь. Парохію заснували ще 1920 року в більшості русини-закарпатці. Церковні книги писані кирилицею і латинкою, гуторять тут діялектом. У церкві всі сидження нумеровані і викуплені на кожну Службу Божу. Тяжко було з тим погодитися галичанам, які прибули по війні, як їх хтось „викидав" із церкви із нумерованих місць, — оповідав о. Мізь.

У Новому Саді вступаємо до Сестер Василіянок. Для них свято, бо приїхав рідкісний гість о. Дацько. Мої духовники відправляють Сестрам Службу Божу — чую чисту українську мову — Сестри не годні дочекатися завершення будови їх монастиря у Прняворі. Тоді мабуть продадуть хату, де тепер живуть, перенесуться на „свої" землі.

Подиву гідна праця, завзяття і убогість в тих жінок. Під час наших відвідин було там шість Сестер. Сестра провінціяльна, протоігуменя Ярослава Гралюк, назначує котра з них піде на кравецтво — однак більшість записується тепер на медичні курси, бо це найліпший заробіток і прихід для чину. Влітї всі Сестри — на катехізаціях по парохіях. Прощаємось. Якщо не побачимось в Римі, то напевно в Прняворі 17-го липня.

У Кулі парохом є о. Йосафат Воротняк ЧСВВ (350 родин — 2,000 вірних). Нова модерна церква, монастир і приходство. Все було якраз викінчене з нагоди святкувань 1000-ліття. Отець Йосафат відповідальний за організацію транспортів до Риму на другий рік. Запляновакий автобус для молоді. Надіюся, що поїде хоч три-чотири автобуси з Юґославії на семиденну прогулянку, з нічлігом і харчуван- американських долярів) Дуже мало парохіян зможуть позволити собі на такий видаток. Місячний заробіток пересічного робітника є коло 250 американських долярів. У Кулі, як майже при всіх монастирях і приходствах, є велика господарка — багато з них харчово самовистачальні. В Пнярові можна буде сподіватися 2-3,000 осіб на наш празник, — завважив парох, прощаючи нас.

Їдемо далі. Треба вступити до Руського Керестура. Це перша і найбільша численна колонія заснована 1746 року. Поселенці здебільшого зі Закарпаття і Лемківщини. Сьогодні ця громада нараховує приблизно 7,000 душ. Парохом тут є о. митрат Михайло Макай. Не була я захоплена цим містечком, бо дійсно воно „руське". Нарід тут мало свідомий, усі Богослуження по-церковнослов'янськи або і по-руснацьки. Лише Сестри Служебниці в мурах свого монастиря говорять по-українськи. Запрошуємо на українське тисячоліття у Прняворі — їдемо далі.

Приїхали ми вже пізно ввечері до монастиря Сестер Василіянок в Осієку. Цей матірний їх дім оснував після війни Владика Діонізій Наряді 1930 року. Всі чекали на нас з вечерею, бо дійсно, присутність о. канцлера Дацька, викликала „празниковий" настрій. Він кожного священика, кожну монахиню, особисто знав, привітав, розпитав — мені аж дивно було, і рівно ж приємно, що я мала нагоду ближче пізнати людину такої поваги, пошани і любови серед народу як о. Іван. Очевидно, розмова скерувалась остаточно на святкування в Римі... Оповідаємо про наші пляни щодо Прнявору. Сестри дуже зажурені, бо не знають чи будова буде скінчена, чи вистачить фондів. Це вже третій монастир, що я відвідую. Під час Служб Божих Сестри чудово співають. Я пропоную, щоби під час святкувань у Прняворі сестри дали концерт церковної музики. Вони погоджуються... наша програма починає укладатися. Кількість вишивок — чудові, пізнаю теперішні взори і вироби з України. Це напевно свідчить про духовний і фізичний контакт з Україною, що мусить бути частий і близький.

Закінчення буде.

Перед...

(Закінчення зі стор. 2)

— нам мало важливе. Це дуже помилкове наставлення. Наші звіти до міжнародних організацій не можуть бути голослівні, їх треба підтримувати статистикою.

Можна довго розписуватися про пляни праці. На жаль, у статті немає місця на довгі дискусії і ширші обговорення проблематики. Частинно ця проблематика не є нова але підхід до розв'язки проблем куди інший як був колись. Наростають нові проблеми зв'язані з технологічним поступом, зв'язані із швидкістю комунікації і транспортації і штучною інтеліґенцією — комп'юторами. Над ними треба застановлятися, усучаснювати нашу працю, робити наші організації — цікавими і притягаючими не тільки для запрацьованих членок,але також і для тих жінок, що мали б намір до них прилучитися, тому щоб вони не шукали емоційного чи інтелектуального вдоволення в інших жіночих організаціях.

Ми сказали на початку нашої статті, що завданням наших організацій є служити Україні. Не можна служити батьківщині не знаючи її, її проблем, її мови. Це вимагає наполегливої праці. Нам не всилі подрібно проводити студії усіх ділянок життя. Ми концентруємося на жіночих питаннях. Але затє ми повинні використовувати надбання наших наукових інституцій, читати їх видання, ходити на їхні доповіді. Це допоможе нам у великій мірі у виступах назовні, у вихованні нашої молоді і... у самоосвіті, якої ніколи не є забагато.

Сьогоднішні події дають нам багато дечого для застанови акції і реакції. Трагедія Чорнобиля — це не тільки трагедія України, але також довколишніх народів — примушує нас думати над фактом, що Україна засіяна атомовими станціями, кількість яких значно перевершує потреби країни, а випродуковану енерґію продають сумежним країнам. Питання, яка є економічна користь з цього бизнесу для України? Мусимо слідкувати за творенням різних „незалежних" груп на Україні. Це є групи релігійні, літературні (наприклад, Чорновіл заповів утворення літературної групи) та інші. Яка буде реакція совєтського уряду на це? Кажеться, що багато з тих груп є офіційно зареєстровані. Але знаємо з минулого, що їх дуже легко і „відреєструвати", а вслід за тим можна легко передбачити... Нам треба бути уважними, знаючими, і чуйними глядачами, ці всі бо події заторкають усе ж таки нас. Ми, громадянки, наших нових країн, маємо до диспозиції наші уряди. Це треба вміти використати.

Не забуваймо теж про це, що і наша батьківщина має своїх патріотів. І вона знає теж, що їй потрібно і за що вона бере відповідальність. Ми стоїмо їй до диспозиції, але не накидаючи їй своїх думок, децизій а то ще може і... урядів.

Врешті слід спеціяльно відмітити що У Конґрес Світової Федерації Жіночих Організацій відбувається напередодні святкувань 1000-річчя Християнства України. Усі наші організації відзначують цю подію, закликають брати участь у маніфестаціях, прощах, збірнах молитвах під ратушами — маніфестаціях і делеґаціях. Одночасно наша Церква є у великій потребі — потребі священиків і тих,що їм допомагають. Не тільки грішми, будовою нових церков але вона потребує вірних. Потребує теж світських осіб, які відтяжили б священиків від тієї релігійної праці, яку вони можуть їм передати. Сестри, яких є дуже мало, не встигають з роботою. Серед нас є багато побожних жінок. За дозволом Церкви і священиків вони можуть стати великою допоміжною силою. У Бразилії „катехитки" ідуть з релігійною допомогою навіть там, де не один побоявся ступити...

Кличем Конґресу є „Тисячоріччя Християнства України — духова сила народу". Ми якраз потребуємо цієї сили. Спеціяльно сили, що її нам дає духове об'єднання. Парафразуючи думки О. Ждановича, що їх він висловив у своїй статті „Відгуки революційного дзвону" („За самостійність" листопад 1946) можна сказати, що поки не наступить процес духового злиття усієї нашої громади, поки не дійде до вирівняння різниць, — „дзвін не дзвенітиме чистим, шляхетним металом".

Нам, жінкам, треба глибоко застановитися над духовим змістом святкування Тисячоліття Християнства України, щоб воно дійсно, по суті, стало об'єднуючим релігійним великим святом і аби воно дало нам цю велику силу обєднатися духово, не зважаючи на всі наші розбіжності, недомагання і недосконалості.

Перемога...

(Закінчення зі стор. 2)

криваємо наші серця і прирікаємо вірність вашим заповітам. Вам, що впали на тернистому шляху боротьби, поклониться завтра байдужий сьогодні західній світ, якого червоний демон запалить пожарами! Сказав поет Бора у вірші „Базар":

І жертва крови
довершилась,
Свята, мов істини сльоза.
Остання куля лоб прошила,
І з рота — кров, з очей
гроза.

Забагряніли сніг і лиця,
І почорніла далечінь...
Як мати, зойкнула
столиця,
Дніпро здригнувся від
терпінь.

Мов пекла дно,
розкрилась рана
Сплюндрованої вщент
землі.
Хрипіла ніч, червона й
п'яна,
Сховали зорі лик в імлі.

Без крику, без фанфар,
без слова
Леґенда виросла до хмар,
Висока, чиста, пурпурова,
Як смолоскип вікам —
Базар.

День 21-го листопада 1921 року — це не відокремлений епізод у новітній історії України. Це черговий етап у визвольній боротьбі народу, започаткований ще визвольними війнами Хмельницького й Мазепи, відновлений у могутніх візіях української слави й волі Шевченка. Це на „шалених думах" тих великих людей України виховувалися і виростали ті, що в роки революції організували українську армію, і ті, що в листопаді 1921 року виступили проти Москви в обороні України.

Базар овіяний уже історичною леґендою. Він знайшов місце в нашій літературі.

Відкриття виставки творів О. Канюки у Клівлендському Музеї

Біля скульптури А. Архипенка (зліва): С. Маланчук, Г. Мартинюк, А. Фединський, М. Р. Овкар, О. Канюка, В. Сторожинський, Я. Гарабач.
(Фото: Адам Мішталь)

Приблизно 100 осіб прибуло на відкриття мистецької виставки творів Олександра Канюки, мистця з Міннеаполісу, Міннесота, у відновленому приміщенні Українського музею-архіву в Клівленді 24-го жовтня ц.р., включно з Мері Роуз Окар, яка репрезентує 20-ий дистрикт американського Конґресу. Виставка, що триватиме до 29-го листопада, охоплює 40 картин і визначається різними формами мистецького розпису: малюнки, офорт, літографія.

Маестро Олександер Канюка народився 1910 року в Чернігівській області на Україні. В 1930-их роках О. Канюка став жертвою сталінського терору і як мільйони інших після арешту був засланий до таборів невільної праці на будову Біломорського каналу. Цей гіркий досвід, як теж спогади з часів назрівання української революції і боротьба з комуністично-російським окупантом залишились центральною темою його творів і вирізнюють його, єдиного з багатьох сучасних мистців.

Виставка охоплює більшість творів цього трагічного минулого, але і до неї включено також імпресіоністичні зображення квітів, краєвидів і релігійних тем, як і картини в українському стилі — Петриківка.

Показ малярства пензля О. Канюки — це перша більша подія, переведена новою управою Клівлендського музею-архіву, яка установилась по загальних зборах в березні ц.р. Після клопітливої реорганізації книгозбірні і відновлення приміщення, що простором нагадує Вікторіянську епоху, відкрито музей-архів, який міститься в старій дільниці Тремонт міста Клівленду, що була базою перших емігрантів на початку цього століття. Свіжопофарбовані стіни будинку, нові модерні світла приваблюють і допомагають проводити імпрези, пов'язані з минулим України чи відкрити двері до індивідуальних мистецьких презентацій.

„У кожній більшій українській громаді необхідно мати у своїй власності приміщення, де збиратиметься історія цієї громади", — твердить новий директор музею-архіву мгр Андрій Фединський. „Якщо немає минулого — не можна мати майбутнього!" Саме тому мгр А. Фединський намагається створити форум, де можна було б вивчати і показувати багату українську спадщину.

Мгр А. Фединський вдячний всім працівникам музею за їхню відданість і жертвенність, а особливо дякує новому мистецькому опікунові маестрові Яремі Гарабачеві за приготування виставки маестра О. Канюки. Перед управою музею ще багато праці. Головний бібліотекар С. Маланчук завершує зараз каталогування обширної збірки Шевченкіяни. Г. Мартинюк опікується етнографічною збіркою і готовить її для майбутніх відвідувачів. Маркіян Комічак і Володимир Сторожинський помагають з реорганізації книжкових надбань, а М. Пелюшкевич і І. Шуляк своєю працею відновлюють приміщення, яке вамагає постійного догляду. Хоча праця в музеї добровільна та все таки вона пов'язана з грошевими витратами для конечних поліпшень. Скарбник музею-архіву адвокат Євген Апостолюк інформує, що громада розуміє важливість цих зусиль і щедро відгукується. Особливо хочеться подякувати мгрові Тарасові Шмаґалі за фінансову допомогу від Українського Народного Союзу на покриття приготувань до виставки О. Канюки. Музей-архів готується до дальших виступів — дій для оживлення української громади і американських приятелів нашого мистецтва.

Сподіваємось, що наша громада оцінить вартість своєї інституції, яка заблистить як шедевр в річницю 1000-ліття Хрищення України.

Мгр Роман Раковський

ХУІІІ Крайовий...

(Закінчення зі стор. 1)

XVIII з'їзду особливо підкреслюючи присутність свого давнього друга пл. сен. Атанаса Фіголя і тим пригадуючи пластунам, що вони творять одну немов велику родину, яка є нерозривною частиною української спільноти. Тут він зокрема звернув увагу на важливий період, який стоїть перед нами із відзначенням 1000-річчя Християнства України та на співучасть у тій річниці усіх пластунів.

Одобрення протоколу із XVII Крайового З'їзду, доповнення до друкованих звітів, які вийшли окремою книжечкою, і вичерпний звіт із перевірки діловодства, що його подала голова Крайової Пластової Ради пл. сен. Евстахія Гойдиш, виповнили дальший зміст, з'їзду, який закінчили вибори поодиноких комісій

О год. 2-ій по полудні пленарні наради з'їзду продовжувано звітом голови Верифікаційно-мандатної комісії пл. сен. Юрія Ференцевича, який повідомив про кількість умандатованих делеґатів та гостей, що зареєструвалися на з'їзд. Учасники оплесками одобрили при тому пропозицію надати почесне право голосу довголітньому пластовому діячеві пл. сен. кер. Ярославові Ракові, що був весь час присутній на нарадах. Голова КПС пл.сен. І. Сохан при цій нагоді привітав також гостей з'їзду з Канади ,а це голову КПС пл. сен. Ореста Джулинського з дружиною Танею, голову Дослідної комісії і 2-го Пластового Конґресу пл. сен. Івана Винницького і його дружину Іроїду, колишню голову КПС, і заступницю голови КПС в Канаді, пл. сен. Оксану Закидальську. Короткий привіт учасникам виголосив пл. сен. О. Джулинський

Запити до уступаючих членів КПС і дискусія над їхніми звітами були подекуди критичні, але ведені у діловому тоні та вказували на журбу делеґатів з поодиноких пластових станиць за рівень і проблеми пластової виховної праці. Абсолюторію уступаючій Крайовій Старшині та частині членів Крайової Ради уділено одноголосно і о год. 3:30по полудні учасники розділилися по своїм зацікваленням, щоб розглядати проблеми і майбутнє пластової організації в ЗСА, зокрема у виховній та господарській ділянках.

Палкі дискусії і пляни на майбутнє для пластової організації так полонили учасників, що важко було зібрати їх на спільну святочну вечерю, що відбулася у великій залі „Веселки". При почесному столі засіли пластові провідники, почесні гості о. Ярослав Свищук, парох церкви в Гантері і Гадсоні, представниця СУМА Анна Вох і гості-представники Пласту з Канади. Вечерою провадила пл. сен. Ніна Самокіш, голова виховного сектора КПС і членка куреня УПС „Верховинки", що були організаторами програми.

Головне слово в часі вечері виголосив пл. сен. А.Фіголь, який нав'язав до праць Пластового Конґресу Третього, що проходять на тему вічної української діяспори, ролі пластунів у цій українській громаді та висловив свої думки на цю тему.

Незвичайно приємне відпруження від поваги нарад та думок, що полонили весь час з'їзду, була пластова програма у формі добре зложеної збірки віршів пластових поетів, що їх виголосила пл. розвідувачка Ярина Ференцевич, переплітаних прегарно виконаними піснями при супроводі ґітари відомим вже співаком Данком Андрусишином. Невгаваючі оплески і прохання про наддатки були для молодого співака найкращою подякою.

Теплий і палкий привіт виголосила від Спілки Української Молоді Америки її секретар А. Вох, а від Головного Уряду Українського Народного Союзу його член і відомий приятель Пласту Володимир Квас, який на закінчення вручив чека від Екзекутиви УНС, призначеного на виховні цілі цієї молодечої організації. Пл. сен. Н. Самокіш відчитала опісля ряд привітів, що наспіли на з'їзд; від капеляна Пласту в ЗСА о. крилошанина пл. сен. Богдана Смика, від НТШ за підписом д-ра Ярослава Падоха, від ОДУМу за підписом голови Тараса Коновала, від КПС в Австралії за підписом пл. сен. О. Голубовича від Добродіїв Пласту інж. Степана Тисовського і інж. Богдана Соболти і від Союзу Українок Америки за підписом голови Марії Савчак.

Хоча вечерю закінчено пластовим „Надобраніч" делеґати ще довго в ніч вели свої наради по комісіях, щоб вирішити напрям виховної праці на чергові два роки, а то й на довше.

Помимо коротких годин сну, в неділю, о год. 9-ій ранку розпочалися дальші наради пленуму, на яких голови поодиноких комісій звітували про працю і подавали свої рішення. Першим звітував пл. сен. Орест Гаврилюк за комісію новацьку і новацьких таборів, пл. сен. Дарія Якубович за юнацьку комісію, пл. сен. Петро Содоль за таборову юнацьку, пл. сен. Марійка Гельбіг за господарсько-бюджетову пл. сен. Тарас Дурбак за статутову, Галя Гошовська за комісію Пластприяту, і вкінці за резолюційну Ольга Кузьмович.

О год. 11-ій ранку предсідник, пл. сен. Ю. Савицький перервав наради, щоб учасники мали можливість взяти збірну участь у Службі Божій в церкві св. Тройці, де вітав пластунів парох о. М. Харина.

Продовжуючи відтак наради делеґати заслухали звіту голови Номінаційної комісії пл. сен. Романа Левицького, який подав пропонований склад нового проводу Пласту в ЗСА на чергові два роки. Пл. сен. І.Сохан вдруге перебрав головство, маючи тепер своїми заступниками пл. сен. Андрія Бігуна, пл.сен. Н. Самокіш, і ст. пл. Всеволода Онишкевича. Крайовими комендантами стали ст. пл. Катя Масник і ст. пл. Степан Шишка, генеральним секретарем ст. пл. Оля Стасюк, а протоколярним ст. пл. Христя Санторе.

Відрадним явищем є, що більшість відповідальних постів перебрали молодші сеніори і старші пластуни, яких увійшло десять, і це на ключових для дії Пласту постах. Після вибору, приречення нових членів КПС і КПР перевів предсідник з'їзду. Голова КПС пл. сен. І. Сохан подякував за вибір, а зокрема щиро подякував тим членам, які виконавши свої завдання вже не увійшли до нового проводу; добродієві Пласту Степанії Косович, пл. сен. Христі Ковч, пл. сен. Іванові Гвозді, пл. сен. О. Лабунці та пл. сен. Михайлові Белендюкові, як також уступаючій голові КПРади пл. сен. Е. Гойдиш.

Предсідникові з'їзду пл. сен. Ю. Савицькому, що так справно і речево провадив нарадами, подякував в імені усіх учасників пл. сен. Юліян Крижанівський під гучні оплески присутніх.

Схвалені більшістю голосами численні резолюції та рекомендації ставлять перед обраним проводом великі завдання і вимоги так у виховній, як і господарській ділянках. Вони домагаються повернення до справжніх засад і приписів Українського Пласту, коли йдеться про його українство, вироблення характерів і плекання фізичного та психічного здоров'я, але новими методами і зі зрозумінням сьогоднішніх обставин. Покликання постійних комісій для розгляду усіх проблем запевнять тяглість праці поміж з'їздами і усучасненням дії.

Учасники КП З'їзду слухають пильно нарад.
(Фота: О. Кузьмович)

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Ярослава Рубля „Робуся"

складаємо 25.00 дол.
на АЛЬМАНАХ 60-ЛІТТЯ КЛК.

Юрій і Мирослава ГРАБИ

Ділимося з Родиною, Приятелями і Знайомими сумною вісткою, що в п'ятницю, 23-го жовтня 1987 р. відійшла від нас у Вічність на 88-му році життя

наша Найдорожча

МАТИ, СЕСТРА, ТЕТА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

Анна з Терлецьких Попель

дружина бл. п. о. Теодора Попеля, катехита у Дрогобичі.

ПОХОРОН відбувся 26-го жовтня 1987 року з похоронного заведення Градовського у західньому Дітройті. ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА була відправлена в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя, а звідтам перевезено тіло Покійної на цвинтар св. Гробу у Савтфілд, Миш.

У глибокому смутку:
син — ЛЕВ ПОПЕЛЬ з дружиною ҐРЕТОЮ
сестри —
СТЕФАНІЯ ГНАТІВ з дочками ІРИНОЮ ШЕПАРОВИЧ і мужем ЗЕНОНОМ, ХРИСТИНОЮ ТАТАРСЬКОЮ і мужем ЗЕНОНОМ з родиною
НАТАЛІЯ ПРОЦЬ з мужем БОГДАНОМ і синами
ОКСАНА МИГАЛЬ зі сином ВОЛОДИМИРОМ
брат — МИРОСЛАВ
братова — НАДІЯ ТЕРЛЕЦЬКА і донька ЛІДІЯ
сестрінка — ЛІЗА ПЮРКО РІЙОМ з родиною
внуки —
РОСТИСЛАВ з дружиною АННОЮ
ТЕОДОР з родиною
ХРИСТЯ ТКАЧ з мужем ЮРІЄМ
правнуки —
ТЕОДОР І ЯРОСЛАВ ПОПЕЛІ
ДІЯНА І ЛЯРИСА ТКАЧІ
Ближча і дальша Родина у ЗСА, Канаді й Україні

•

Родина дякує за квіти, жертви на Служби Божі, молитви і за участь у похоронних відправах.

Згідно з бажанням Покійної вислано 1,000 дол. на Патріярший Фонд у Римі.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів, Земляків Стрийщини і Знайомих, що в ночі 10-го листопада 1987 р., несподівано у сні відійшла у Вічність на 80-му році життя в Куритибі, Бразилія

наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ, СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

Іванна з Середницьких Борушенко

нар. в Стрию, Зах. Україна,

кол. учителька народних шкіл, пластунка, членка Союзу Українок і інших організацій на рідних землях. В Куритибі, Бразилія була членкою і головою Організації Українських Жінок при Хліборобському Освітньому Центрі та Католицької Організації.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10-го листопада 1987 р. в Хліборобському Освітньому Союзі. Відправляли о. Авґустин Віткун з УКПЦ і о. протопресвітер Микола Милось. Похована на цвинтарі в Куритибі, Бразилія

Залишила в глибокому смутку:
доньки —
ОКСАНУ
ЛЯРИСУ з сином ОЛЕКСАНДРОМ
сестри —
МАРІЙКУ МУДРИК
ТОСЮ СЕРЕДНИЦЬКУ ГОРОВІЦ
сестрінки —
НІНУ МРИЦ з мужем РОМАНОМ і родиною
ДУДА ДЕМКІВ з мужем ЮРІЄМ і родиною
сестрінка — РОМАНА ГОРОВІЦА з родиною
та ближчу і дальшу Родину в Бразилії, Америці, Канаді, Польщі й Україні

Св. п. Р. Лазурко

У п'ятницю, 16-го жовтня ц.р., в лічниці в Амстердамі, Н. Й., помер після важкої недуги підстаршина І Дивізії Української Національної Армії сл. п. Роман Лазурко.

Покійний народився 19-го вересня 1914 року в родині о. Петра й Марії з Хотинецьких у Стебнику, повіт Дрогобич, Західня Україна. Учительський семинар почав у Перемишлі, закінчив у Львові, потім учителював. В 1943 році вступив до дивізії „Галичина", закінчив підстаршинську школу, став десятником. Брав участь у боях, попав в американський полон у 1945 році. По році був звільнений, в 1949 році разом зі сестрою Софією і шваґром Константином Бішком виїхав в Америку, осів у Бродалбіні, Н. Й. В 1953 році переїхав у Чикаго, де працював до 1975 року. В Чикаго належав до хору „Сурма", брав участь у його концертах в Америці, Канаді й Европі. Мав гарний голос, бас. Належав до багатьох наших організацій і товариств. Коли переїхав до сестри, був членом хору в Амстердамі і багатьох товариств, був членом 242 Відділу УНС у Чикаго та 147 Відділу УБС у Чикаго.

Його несподівана передчасна смерть на 73-му році життя викликали глибокий жаль і сум в усіх, що його знали, цінили й любили.

В неділю, 18-го жовтня, о. Степан Джулі, парох Амстердаму, і о. Роман Ґаладза з Канади — зять сестри покійного, відправили Панахиду в похоронному заведенні Гальґаса у Бродальбіні при великій участи родини, ветеранів і знайомих. Любомир Білик прощав покійного від крайового і світового об'єднання українських ветеранів, Василь Боднар від Об'єднання ветеранів Олбанської округи. В понеділок, 19-го жовтня рано, в 10-ій годині оба згадані священики відправили Панахиду, потім у церкві св. Василія Великого у Бродалбіні Службу Божу. Отець Ґаладза сказав зворушливе прощальне слово. Потім похід вирушив на цвинтар з прапорами, зі співом похоронних пісень. Після похоронних відправ над відкритою могилою попрощав Покійного листопадівець Іван Дурбак, найстарший член Об'єднання українських ветеранів Олбанської округи, відспівано стрілецьку пісню „Видиш, брате мій". Мирослав Юрчук попрощав покійного від української громади в Амстердамі. Потім відбулося прийняття в домі Софії й Константина Бішків. Було багато членів родини: брат Клим з дружиною з Канори, Саск., Канада, сестрінка Ірина й о. Роман Ґаладзи з дітьми з Канади, свояки з Чикаґо й Рочестеру. Було багато дітей і молодих, що любили свого найліпшого вуйка Ромка.

Покійний був товариський, скромний, веселої вдачі, мав багато приятелів. Скрізь вносив український гумор, тому був побажаним гостем. Залишив родину в Україні й Польщі та багато приятелів, побратимів по зброї.

Написав цінну книжку „На шляхах Европи", що її видало видавництво Братства колишніх вояків І Української Дивізії УНА. У своїх спогадах він незвичайно цікаво й вірно описав свою „Одиссею" по вишкільних таборах і побоєвищах у багатьох країнах Европи, американський полон. Згідно з правдою насвітлив вороже становище німецьких старшин до наших дивізійників, які боролися не за Німеччину, але проти найбільших ворогів України — московських большевиків.

Ветеран

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Калґарі — столиця 15-ої зимової Олімпіяди

В лютому 1988 року, в днях 13-28-го, в місті Калґарі, Канада, відбудеться 15-та з черги міжнародна зимова Олімпіяда.

Місто Калґарі славиться неймовірною історією росту й розбудови. Від станиці Канадської кінної поліції, заложеної в 1875 році, Калґарі зросло до великого індустріяльного модерного міста, яке під сучасну пору начислює понад 600,000 жителів, у тому певна кількість мешканців українського походження.

На розбудову олімпійських об'єктів місто Калґарі інвестувало фантастичну суму — біля 800 мільйонів долярів. Першою новобудовою, що знаходиться в центрі міста є Седдлдром, критий стадіон, в якому проходитимуть гокейові ігри олімпійського турніру, як теж змагання майстрів танцю на льоду. Цей стадіон вже служить місцевому гокейовому клюбові „Флеймс", який відбуває тут усі свої змагання професійної Національної гокейової ліґи. Кошт Седдлдрому виносив 97 мільйонів долярів. Унікальною будовою є теж Олімпійський Овал — критий стадіон з 400-метровою льодовою доріжкою. Це перша такого роду будова у світі. Проходитимуть тут змагання скороходів на лижвах, яким зможуть придивлятися 4,000 любителів цього спорту. Іншими замітними ново будовами є тренувальний центр МкМагон, що може примістити 6,000 атлетів, центр в парку Паскапу, де будуть діяти бобслеїсти й лещетарі-стрибуни. Вже завершили реконструкцію місцевого університетського гуртожитку, в якому замешкають олімпійці. Готові до стартів усі лещетарські й доріжки бобслеїстів в околицях Калґарі.

Мистецькі програми

Крім олімпійських, спортових баталій, Олімпійський комітет Калґарі приготовив для відвідувачів міста з різних країн світу мистецькі програми на найвищому професійному рівні. Перед і в часі Олімпіяди в усіх розвагових і театральних залях міста відбуватимуться різнородні концерти й оперові вистави. З найбільш відомих у світі виступатимуть: Національний Балет Канади, Джефрі Балет ЗСА, Калґарська опера, хор „Мікаелі" з Австрії й інші. Цікаво, що 4-5-го лютого 1988 року відбудеться великий концерт пісні й танцю у виконанні славнозвісного танцювального українського народного балету „Шумка" з Едмонтону і вперше в історії Капелі Бандуристів з Києва.

Надії господарів

Організатори цих 15-их Олімпійських Ігрищ надіються на успішні виступи канадських олімпійців: ковзаняра Гетона Буше, лещетарки Лізе Савмерве, дуєтів фіґуристів Сінтії Кул-Марк Ронсон і Трейсі Вілсон-Роберт МкКалл. Особливі надії покладають канадці на свою гокейову дружину, яка змагатиметься серед найкращих 12-ти дружин світу. Вони вчислюють теж фактор, що ця дружина виступатиме перед прихильною, власною публікою, що у великій більшості вже викупила квитки на усі змагання.

(от)

УСВТ „Ч. Січ" — Н. Дж. „Амерікенс" СК 2:2

У 8-ій рунді чемпіонату І-ої дивізії Ґарден Стейт ліґи, що відбулася в неділю, 8-го листопада ц.р., перша дружина „Ч. Січі" закінчила ремісовим вислідом 2:2.

У звітовій зустрічі „Січовики" показали два різні рівні гри. До перерви панували на грищі, створили цілий ряд добрих нагод до здобуття ґолів, одначе вислід половини залишився „сухим" 0:0. Після перерви на початку наші футболісти ще вдержали свою перевагу, завдяки якій Андрій Бакун з подачі Сарджента здобув ведення 1:0. Але після цього ґоля гості зуміли перебрати ініціятиву і в свою чергу в 56-ій хвилині вирівняли 1:1. В дальшому ході змагань гості аґресивно атакували, при чому оборонці „Ч. Січі" часто робили помилки, притримуючи м'яча в грізній зоні перед власними воротами. В 87-ій хвилині напад „Ч. Січі" провів швидку контратаку, в якій Каміка з подачі Дворського здобув ведення — 2:1. При такому стані можна було легко закінчити цю зустріч, якщо б не вище згадані помилки оборонців господарів. У 89-ій хвилині напад „Амерікенс" провів свою чергову атаку, м'яч опинився в ногах Ромія, але він замість викопнути в будь-якому напрямі, затримав його і остаточно втратив напасникові гостей, який з близької віддалі вмістив в сітку воріт „Ч. Січі". Після цих змагань „Ч. Січ" дальше займає в показнику табелі ігор друге місце, але втративши чергову точку, віддалилася від лідера Керні Скатс, які виграли свою зустріч з польським СК 1:0.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Хамуляк, Ромійо, Дворський, Зулійо, Каміка, Фонг, А. Бакун, Сабрій, Сарджент, Торій, Ансальмо, Науменко. Бракувало з різних причин: Брієнзи, Куцини і Павлюса. Провідник Володимир Бакун.

(от)

УСК Ню Йорк — Вест Бабилон СК 0:4

У повторних змаганнях за чашу Фламгафта, що відбулися в неділю, 8-го листопада ц.р., перша дружина УСК-у зазнала високої поразки 0:4 і цим самим відпала від дальших ігор за цю чашу. Основною причиною тієї високої поразки нашої дружини був брак чолових змагунів дружини, які не з'явилися на грище змагань.

Прикро, що цим разом не прибув чоловий стрілець Турко, який знову намірився перейти до чужої дружини. Провідники дружини роблять усе можливе, щоб наші футболісти могли гідно репрезентувати український спортовий клюб, на жаль, цілий ряд цих наших футболістів „мандрують" по різних чужих клюбах, шукають „кращої долі", якої, очевидно, не можуть знайти. В той час, щоб могти якнайкраще репрезентувати наше ім'я на всеамериканській футбольній арені, ми змушені заповнювати наші дружини іншонаціональними футболістами, які дуже радо змагаються в красках нашого клюбу. Повертаючи до звітової зустрічі, як вже згадано, через брак кількох наших ключевих футболістів і додатково через контузії в цій грі двох футболістів, наша дружина з 9-ти змагунами заслужено програла в іншому випадку, рівнорядному суперникові.

С.К.

Так і...

(Закінчення зі стор. 2)

тини Гуцалюка, як катедра „Нотр-Дам Парижу", „Марна весною" чи „Старий міст". Тоді, коли щодо катедри, то можна догадуватись, навіть бути певним, що якби вона була представлена з фронтальної позиції, була б дуже швидко знайшла свого покупця. Однак зовсім незрозуміло, чому були поминені оці дві інші знамениті праці. А це були дійсно ці з найкращих виставлених картин. Чи не дивні і які ж химерні бувають інколи наші покупці на мистецьких виставках?

Глядачі, покупці і сам мистець задоволені з цієї виставки. Як і в минулому Гуцалюкові картини своїми кольорами, своєю красою полонили відвідувачів. Сподіваємось, що до двох літ побачимо його нову, цікаву, сповнену особистого розмаю, виставку.